

РЕШЕНИЕ

№ 112

Гр. София, 09 август 2018 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на пети юни през две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ТОНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ПАНЕВА

КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при участието на секретаря ИЛ. ПЕТКОВА

и след становище на прокурора от ВКП А. ЛАКОВ, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 415/2018 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по касационна жалба на подсъдимия И. З. И., чрез защитника му, адв. А. А. срещу въззивно решение № 19/28.02.2018 г., постановено по в.н.о.х.д. № 542/2017 г., по описа на Апелативен съд-гр. Велико Търново, Наказателно отделение, в която е релевирано касационното основание по чл.348, ал.1, т. 3 от НПК.

В жалбата на защита се прави искане за изменение на въззивното решение с прилагане на чл.55 от НК спрямо подзащитния му и за определяне на наказание пробация със задължителните пробационни мерки по чл.42а, ал.2, т.1 и 2 от НК, с което се счита, че успешно могат да бъдат постигнати целите на наказанието по отношение на подсъдимия И..

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимият И. се явява без упълномощен защитник, като изразява воля за самостоятелна защита. В упражняване на правото си на лична защита поддържа касационната жалба, като изразява съжаление за извършеното деяние. В последната си дума пред ВКС моли да се измени въззивното решение, като му бъде определено наказание „пробация“

Прокурорът от ВКП пред настоящата инстанция изразява становище, че жалбата на подсъдимия е неоснователна и следва да се остави без уважение, като се остави в сила решението на апелативния съд.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди наведените в касационната жалба доводи и като съобрази становищата на страните от съдебно заседание, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

С присъда № 51/10.11.2017 г., постановена по н.о.х.д. № 975/2017 г. на Плевенски окръжен съд, наказателна колегия, подсъдимият И. З. И. е признат за виновен относно това, че на 02.06.2017 г. на път /път/ [населено място]- [населено място], при км.97+814, пътен възел „ име“ по посока [населено място], направил опит да даде подкуп : дар – банкнота с номинал 100 долара със сериен № /номер/. на длъжностни лица – полицейски орган – С. Л. К., авто контролор в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ в сектор „ Пътна полиция“ при ОД МВР-Плевен и на К. Ч. П., мл. авто контролор в същия сектор, за да не извършат действие по служба – да не му се състави акт за административно нарушение затова, че управлява без платена винетна такса, че не е отстранил невалиден винетен стикер от предно обзорно стъкло на лекия автомобил и не е залепил стикер за валидна гражданска отговорност и не е заплатил глоба по връчено му и влязло в сила наказателно постановление № /номер/28.02.2017 г., влязло в законна сила на 27.04.2017 г., не е представил контролен талон, както и да не му се иземе СУМПС № [ЕГН], на осн. чл.171, т.1, б.Д от ЗДП, като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на осн. чл.304а, пр.3, вр. чл.304, ал.1, вр. чл.18 от НК и чл.58а, ал.1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, изтърпяването на което е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години и глоба в размер на 3000 / три хиляди / лв.

С присъдата съдът се е разпоредил с веществените доказателства по делото.

С решение № 19/28.02.2018 г., постановено по в.н.о.х.д. № 542/2017 г., по описа на Апелативен съд-гр. Велико Търново, Наказателно отделение, присъдата на Плевенския окръжен съд, № 51/10.11.2017 г., по по н.о.х.д. № 975/2017 г. е потвърдена изцяло.

Касационната жалба на подсъдимия е подадена в законовия срок по чл.350, ал.2 от НПК и от активно легитимирана страна, поради което е допустима, като разгледана по същество се прецени за частично основателна.

По оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание:

Наказателното производство спрямо подсъдимия И. се е развило под формата на диференцираната процедура по чл.371, т.2 от НПК, като съкратено съдебно следствие, вследствие на което наказателната му отговорност е реализирана при условията на чл.58а от НК, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл.372, ал.2 от НПК.

Контролираните инстанции са индивидуализирали наказанието на подсъдимия при условията на чл.54 от НК в размер на една година лишаване от свобода и глоба от 3000 лв, като съобразно правилата на чл.58а, ал.1 от НК са редуцирали основното наказание с една трета до размера от осем месеца лишаване от свобода. Основният довод от жалбата на подсъдимия касае вида на наложеното наказание, като явната несправедливост се отнася до несъответствието между тежестта на този вид наказание и тази на извършеното деяние. За адекватно на извършеното деяние се преценява наказание пробация. Искането на подсъдимия е иманентно свързано с прилагането на чл.58, б. "а", вр. чл.55, ал.1, т.2 от НК, което в реализираната диференцирана процедура е възможно да се осъществи при условията на чл.58а, ал.4 от НК като по-благоприятен за дееца закон. Престъплението, за което подсъдимият е предаден на съд е извършено при условията на опит и в принципен план е налице законова възможност, поради неговата недовършеност наказателната отговорност на дееца да се осъществи при условията на чл.55 от НК и без наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства. Това изключение е предвидено в разпоредбата на чл.58, б. "а" от НК, но същото не е безусловно. За да се реализира наказателната отговорност на дееца при условията на този законов текст, недовършеността на престъплението е задължителна, но недостатъчна предпоставка. Преценката за прилагането на привилегированата разпоредба на чл.58 от НК, при опита се извършва във връзка с обстоятелствата по чл.18, ал.2 от НК, а именно при отчитане на степента на осъществяване на намерението на дееца и причините, поради които престъплението е останало недовършено.

В конкретният случай се касае до довършен опит за даване на подкуп от страна на подсъдимия И. на полицейски орган, двама служители в сектор „Пътна полиция“, докато са изпълнявали задълженията си по контрол върху движението по пътищата на водачите на пътните превозни средства. Подсъдимият И. е реализирал в пълен обем необходимите за довършване на престъплението действия. Изцяло е довършил изпълнителното деяние на престъплението, като е предоставил предмета на подкупа, сумата от 100 щатски долара, във фактическата власт на лицата, за които е била предназначена, с цел неизвършването от тяхна страна на ясно определени действия по служба. Престъплението е останало недовършено единствено поради отказа на полицейските служители да приемат предоставената им с тази цел парична сума, което обстоятелство е напълно ирелевантно спрямо осъществяването на намерението на дееца, чиято степен е много висока, като деянието е останало в стадия на опита по изцяло независещи от него причини. При наличните данни относно характеристиката на опита, извършен от подсъдимия И., приложението на чл.58, б. "а", вр. чл.55 от НК е изключено.

Отделно от това, правилно контролираните инстанции са отчетли, че инкриминираната престъпна дейност се отличава със завишена степен на обществена опасност, предвид проявената от дееца престъпна упоритост при осъществяването му. Подсъдимият е пренебрегнал многократните предупреждения от страна на двамата полицаи да не пристъпва към реализиране на намерението си да им даде подкуп, като целта на същия е била да не изпълнят служебните си задължения по констатиране на немалък брой извършени от него административни нарушения и неизпълнение на наложено административно наказание с влязло в сила наказателно постановление. В същата насока следва да бъдат оценени и обстоятелствата по извършване на проверката на И., поради движението му с превишена скорост при преминаване покрай полицейски автомобил, като за спирането му е бил използван звуков и светлинен сигнал.

Не без значение за наказателната отговорност на подсъдимия в конкретния случай са и данните по делото относно наложени на същия множество административни наказания по ЗДП, като целта на подкупа е била да се избегне реализация на административно наказателна отговорност отново за нарушение на пътното законодателство.

В заключение отчетените от съдилищата смекчаващи обстоятелства правилно са били оценени с по-ниска относителна тежест от отегчаващите такива и основното наказание законосъобразно е индивидуализирано при условията на чл.58а, ал.1 от НК в размер на една година лишаване от свобода, след редукцията с една трета, определено на осем месеца.

Възражението на защитата от касационната жалба, че образуваното наказателно производство за извършеното престъпление е оказало достатъчно поправително въздействие върху подсъдимия и за целите на наказанието не се налага същият да бъде санкциониран с лишаване от свобода, като е достатъчно да му бъде наложено наказание пробация, не може да бъде възприето за основателно. Наказанието се налага с целите, предвидени в чл.36 от НК- специална и генерална превенция и може да бъде определено само на лице, извършило престъпление. Наказателната отговорност на дееца се реализира в резултат на провеждане на наказателното производство, което само по себе си няма отношение към вида и размера на санкцията.

ВКС намери жалбата на подсъдимия за основателна само в частта относно размера на допълнителното наказание глоба, отмерена от съдилищата в размер на 3000 лв., който се прецени за несъобразен с изискванията на чл.47 от НК относно имотното състояние на дееца. За извършеното от И. престъпление като адекватен за допълнителното наказание се прецени размер от 1000 лв., до който следва да се намали наложената глоба. В тази връзка въззивното решение следва да се измени, като се намали размера на допълнителното наказание глоба от три хиляди на хиляда лв. В останалата част решението следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.4, вр. ал.2, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА въззивно решение № 19/28.02.2018 г., по в.н.о.х.д. № 542/2017 г., по описа на Апелативен съд-гр. Велико Търново в наказателната му част, като НАМАЛЯВА допълнителното наказание глоба, наложено на подсъдимия И. И. за извършено от него престъпление по чл.304а, пр.3, вр. чл.304, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК от глоба в размер на три хиляди лв., на ГЛОБА в размер на ХИЛЯДА лв.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: